

Viața Creștină

poienita.iasi.mmb.ro

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 41 (100) † 28 Octombrie 2012

Evangelhia și Apostolul

În Duminica a 24-a după Rusalii se citește Evangelhia de la Luca 8, 41-56 (*Învierea fiicei lui Iair*), iar Apostolul din Efeseni 2, 14-22.

Sinaxar

În această zi pomenim pe Sf. Ierarh Iachint, Mitropolitul Țării Românești, Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și Vilie; Sf. Ierarh Firmilian, Episcopul Cezareei Capadociei.

Sf. Ierarh Iachint Mitropolitul Țării Românești

Ultimul mitropolit al Vicinei și cel dintâi păstor al Bisericii lui Hristos din Dobrogea și Țara Românească, reunită sub conducerea unui singur voievod, este arhiepiscopul Iachint. El a păstorit doar câțiva ani la Vicina, iar în anul 1359 și-a mutat scaunul la Curtea de Argeș, la cererea marelui voievod Alexandru I Basarab, întemeietorul Țării Românești, care dorea să aibă un sediu mitropolitan în țara sa. Mitropolitul Iachint devine astfel păstor duhovnicesc al tuturor românilor din Dobrogea și Țara Românească. El sfințea biserici, hirotonea preoți, împărțea binecuvântare poporului atât de credincios al „vlahilor” și era sfetnic apropiat al marelui domn.

Astfel, Eparhia Vicina dispărea și ia ființă o nouă mitropolie românească, cunoscută sub numele de „Mitropolia Ungrovlahiei”, dependentă de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, condusă pe atunci de patriarhul Calist I. Ca păstor și părinte sufletească al tuturor românilor dintre Dunăre și Carpați, mitropolitul Iachint a avut grijă să hirotonească preoți pentru toate satele, să zidească biserici la orașe și sa-

te, să întemeieze noi așezări mănăstirești și să țină în strânsă legătură duhovnicescă Biserica Țării Românești cu Patriarhia de Constantinopol. Iar ca „exarh al plaiurilor”, mitropolitul Iachint purta grijă și de credincioșii ortodocși din părțile vecine, îndeosebi din Transilvania, cărora le trimitea preoți și călugări misionari.

Acest ierarh, ajutat de domnul țării, Vladislav I (1364-1377), a încurajat și susținut mult monahismul românesc, al cărui început se urcă până în secolul al IV-lea, prin centrul monahal pustnicesc din Munții Buzăului. El a adus în țară pe Sfântul Nicodim de la Tismana, care venea din Muntele Athos, pentru a organiza câteva mănăstiri-lavre după model atonit. El a trimis numeroși călugări „vlahi” la Mănăstirea Cutlumuș-Athos, unde au ajuns călugări vestiți. Iar în țară a organizat mai multe mănăstiri la Tismana, Curtea de Argeș, Câmpulung-Muscel, Cozia, Snagov, Târgoviște, Bolintinul din Deal și din Vale, Tânganu, Cotmeana și altele.

După o păstorire atât de rodnică, s-a săvârșit cu pace în anul 1372.

Sfaturile Sfinților

Sfântul Serafim de Sarov

” Nu trebuie să te dedai la nevoițe care sunt mai presus de puterile tale, ci să te străduiești încât prietenul nostru, trupul, să rămână credincios și în stare să contribuie la întărirea virtuților.

Să umbli pe calea de mijloc: Să nu te abați nici la dreapta, nici la stânga (Proverbe 4,27). Duhului să-i dai cele duhovnicești, iar trupului cele trupești, adică cele necesare pentru întreținerea acestei vieți trecătoare, după cuvântul Domnului: Dați deci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu (Matei 22, 21).

Să fii îngăduitor cu sinele tău. Să nu-i ceri mai mult decât poate. Să rabzi slăbiciunile tale, așa cum răbdăm slăbiciunile aproapelui nostru. Dar să nu te cuprindă moleșeala, ci să te îndrepti mereu spre mai bine.

Dacă ai mâncat mult sau ai cedat în fața vreunei slăbiciuni, nu te tulbura, nu adăuga o rană lângă altă rană. Ia-o cu curaj pe drumul îndreptării și străduiește-te să-ți păstrezi pacea sufletească.

Despre nevoițele duhovnicești și pericolele de la vârsta maturității

Dacă trupul s-a istovit de trudă sau de boală, să-l întărești cu somn, hrană și apă pe măsură.

Orice izbândă a noastră în asceză trebuie s-o atribuim Domnului și să spunem cu Profetul: Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvine slavă (Psalmi 113, 9)

Când omul ajunge la vârsta de treizeci și cinci de ani, adică la jumătatea perioadei vieții pământești, are nevoie de mari nevoițe pentru a se menține pe calea dreaptă. Mulți la vârsta aceasta se abat și se întorc la dorințele lor păcătoase. ”Mulți au adunat multe în tinerețea lor, mărturisesc Vasile cel Mare. Însă la jumătatea vieții n-au îndurat furtuna pe care au ridicat-o împotriva lor duhurile viclene, și le-au pierdut pe toate”.

Așadar, pentru a nu fi loviți de o asemenea catastrofă, să fim cu luare aminte la sinele nostru, după cuvântul lui Isaac Sirul: ”Trebuie să ne trăim viața ca și când ne-am afla pe o balanță”.

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

Țigănușul credincios

Când eram student am fost membru al ASCOR, filiala Galați. Printre multele activități pe care le făceam aici noi tinerii (pelerinaje, conferințe, ajutorarea copiilor din orfelinat, a bătrânilor din azile, a deținuților din penitenciare, atelier de icoane, serate culturale, casete și cd-uri cu cilinde, etc.) mergeam duminică dimineață la orfelinatele de copii și luam o parte din ei și-i duceam la Biserică la slujbă. Eram mai mulți și ne împărțeam câte 2-3, fiecare grup mergând la un orfelinat. Mergând aproape în fiecare duminică, am ajuns să ne cunoaștem foarte bine cu copiii și cu educatoarele de acolo.

De fiecare dată când mergeam trebuia să alegem un grup de 10-15 maxim 20 de copii și să-i ducem la Biserică. Când ajungeam începeam să facem lista cu cei care merg și de obicei atunci toți copiii dădeau buzna pe noi, înconjurându-ne și strigând fiecare ca să fie luat. Atunci trebuia să-i luam pe unii și să-i lăsăm pe alții. La un moment dat, fiind în primele duminici pentru mine și necunoscând aproape pe nimeni, văd un băiat la vreo 12-13 ani care era țigan și care striga la mine să-l iau, alături de mulți alții care erau pe lângă el. În gălăgia mare care se făcuse eu aflu că-

cheamă Feraru și hotărâsc să-l trec pe listă. În momentul acela au început mai mulți să strige: "Domnul, nu-l luați pe Feraru că e rău!", "Feraru e cel mai obraznic, nu-l luați!"

Educatorea confirmă că Feraru e unul din cei mai obraznici. Am stat puțin și m-am gândit, m-am uitat la Feraru, mintea mea era plină de prejudecăți față de el... Dar văzând că toți îi stau împotriva m-am hotărât să-l iau și să am grijă personal de el. Am plecat apoi la Biserică toți, am participat la slujbă cu drag. Copiii au fost liniștiți, sau plictisit puțin și unii au început să se joace.

Feraru era atent, îl urmărea cu mare drag pe Prea Sfințitul Casian care slujea dumnezeiește, începuse chiar să fredoneze la răspunsurile corului. Țigănușul rău prinsese drag de biserică, avea voce, și-i plăcea mult să rostească și el ce zicea preotul. S-a terminat slujba și mi-a spus că i-a plăcut și că vrea să mai meargă. L-am luat de fiecare dată de atunci în colo, era printre cei mai atenți și înțelegea ce se-nțămplă, era atent chiar și la predică, și când ieșeam mă întreba: "a zis de noi Prea Sfințitul, nu?" El era nebotezat și după ce a mers o perioadă la Biserică, un părinte i-a spus că-l botează, numai să se pregătească. Și într-o zi din săptămână părintele l-a botezat pe Feraru, nașă fiind chiar una din fetele de la ASCOR.

Au trecut anii, eu am terminat facultatea, am plecat de la ASCOR și nu m-am mai dus pe la ei, dar și acum merg întotdeauna la catedrală. Mare mi-a fost mirarea și bucuria când l-am văzut pe Feraru venind cu un prieten, aici în locul unde venisem noi de multe ori. Mi-a spus că vine foarte des și că-i place mult.

Acum era mai liniștit, mă certa că n-am mai trecut pe la el, îmi spunea că-i e dor de mine. Deși unii din copii de la orfelinat când mă vedeau îmi cerau bani, el nicioată nu mi-a cerut nimic. Îmi era chiar rușine pentru asta și-i dădeam eu, iar el spunea că nu vrea, dar lua până la urmă. Acum e mai mare, lucrează la o firmă, are salariu frumos și bonuri de masă, șeful e mulțumit de el, și are și o prietenă. A aplicat la o casă pentru ANL și se gândește chiar să se căsătorească.

Pot spune că din toți copiii pe care i-am dus la Biserică doi ani la rând, Feraru e unul din cei mai apropiați de Dumnezeu, și printre puștii care acum vin de drag singuri la Biserică. Bucuria care i-a dat-o Dumnezeu duminică de duminică când era mai mic l-a "rănit" și l-a făcut să întorcă mereu, să guste iar și iar din din harul lui Dumnezeu. Pacea și liniștea slujbelor l-au făcut să se-ndrăgostească de Biserică.

El țigănușul dintre români, el cel mai rău dintre ei, acum e aproape un bărbat... Un bărbat bun și liniștit, un om cinstit, un om cu frica lui Dumnezeu.

Dacă nu-l treceam pe listă ?

Balan Claudiu / www.ortodoxiatinerilor.ro

Întrebări și răspunsuri

Bună ziua, părinte am o întrebare la care aș dori să înțeleg și să găsesc răspunsul. Observ de ceva vreme: că da-că lipsesc de la Sfânta Liturghie care se săvârșește Duminica o singură dată, deja a doua Duminică în timpul Sfintei Liturghii mi se face rău, apar slăbiciuni, călduri, mi se întunecă în fața ochilor și parcă cad în leșin. Și sunt nevoită să ies din Biserică. După câteva minute îmi revin și mă întorc iarăși, deja mă simt bine. Totuși această stare din ce cauza vine, de la vrăjmaș care se luptă cu mine, sau din cauza păcatelor mele? Mai cunosc câteva persoane care li se mai face rău la Sfânta Liturghie.

(Maria)

Este probabil o slăbiciune cauzată de cel rău pentru a nu mai veni la slujbă, este comună mai ales printre femei. Soluția este să nu ieșiți afară, chiar dacă vă este rău, și atunci vă veți reveni. Dacă vrăjmașul vede că ieșiți afară, mereu vă va trimite stare de slăbiciune. Dacă nu veți răspunde la provocarea lui, va renunța până la urmă. Se poate însă să fie fum de la lumânări, și atunci ceva aerisire nu strică.

(Pr. Ioan Valentin Istrati)

Aș dori să știu ce semnificație are fiecare culoare din sfintele icoane ale Mântuitorului Iisus Hristos și sfintele icoane ale Maicii Domnului cu Pruncul. Culori precum: albastru, roșu, verde, portocaliu, maro, etc. (Gabriel)

Culoarea roșie înseamnă dumnezeirea, iar culoarea albastră umanitatea în veșmintele Mântuitorului. Au-riul care înconjoară trupurile sfinților și din aureole este lumina necreată a împărăției lui Dumnezeu. Verdele este simbolul fecioriei, al curviei și al sfințeniei. Roșu este culoarea mucenicilor care și-au vărsat sângele pentru Hristos. Există cărți întregi despre semnificația teologică a cromaticii iconografice. Se respectă de obicei Erminia bizantină, acolo unde se ia în considerare viața sfântului, configurația feței, timpul vieții sale, vestimentația vremii, fizionomia etc.

(Pr. Ioan Valentin Istrati)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

**Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani**

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Pr. Marius Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiiivoievozi.poienita

